

Як варити і їсти суп із дикої качки (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

М. Т. Рильському

Поїхали ви на лугові озера, на очерети й на тихі плеса. Берете з собою рушницю, набої, всілякий інший мисливський реманент: рюкзак, буханку, консерви, огірки, помідори, десяток укруту яєць і стопку... Стопка береться для того, щоб було чим вихлюпувати воду з човна, коли човен тече...

Дика качка любить убиватись тихими вечорами, коли сонце вже сковзнуло з вечірнього пруга. А вранці дика качка зривається шукати вашого пострілу рано-рано, тільки-но починає на світ благословлятися. Звуться ці часи у мисливців "зорьками" – вечірньою й ранковою...

На вечірню зорьку ви спізнались. Це обов'язково... Запізнення на вечірню зорьку – це мисливський закон. Словом, спізнались... До озерця ви підходите вже тоді, коли качки полягали спать... Але ви не сумуйте, бо поблизу кожного лугового озера є чи ожеред, чи копиці пахучого сіна... Ви йдете до ожереда й розташовуєтесь... Ви розгортаєте сіно, простеляєте плаща, лягаєте горілиць, дивитесь на небо з зірками і думаєте...

А потім витягаєте стопку, і старі, досвідчені ваші товариші по полюванню починають розповідати різні надзвичайні випадки з мисливського життя. Поволеньки голос оповідача тихшає, потім якимось переривається і зовсім затихає...

Раннім-рано ви встаєте... Почалася ранкова зорька... Тут уже все залежить од вашого уміння, від майстерства і практики... Цільтесь в качку обов'язково в око. І бахкайте. А коли не повезе, не сумуйте, старайтесь їхати чи йти з полювання повз базар. А потім готуйте янтаревий суп із дикої качки...

Найперше й найголовніше – обскубити качку. Робити це краще в себе в кабінеті. Одчиніть вікна й двері, щоб вітерець був... Обскубили, тоді вже до мами, чи до дружини, чи до сестри. Коли дружина чи мама, охнувши, кине вам: "Та це ж курка, а не качка!" – ви авторитетно заявіть: "Це – качка. Тепер усі такі качки пішли" — "А чому в неї горло перерізане?" — "Чому? Чому? Все вам так ото цікаво знати. Летіла, побачила, що націляюсь, виходу не було, взяла й... зарізалась".

Залишається, отже, останнє: їсти суп. Як його їсти? Ложкою! Попоївши, лягайте на канапу й читайте "Записки охотника" Івана Сергійовича Тургенєва. Прекрасна книжка!

*Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*